

Capitolul 3

Ceasuri, pendule și demenți

A doua zi, dimineața, Mia umbla prin casă mută ca peștele-n farfurie.

Mut eram și eu. Numai Gabriela, draga de ea, ciripea veselă ca o păsărică pe ram. După ce fetița a ieșit din bucătărie, Mia a privit în urma ei și mi-a șoptit rece:

–Începând din momentul acesta, ai exact trei zile ca să te gândești dacă te cari la mă-ta sau ai de gând să trăiești în continuare cu mine! Dacă rămâi, află că a sosit vremea să devii om. Gândește-te bine și alege. Trei zile, da? Așa nu se mai poate!

–Cine zice asta? am răspuns mestecând plictisit o felie de salam.

–Eu zic asta! s-a răstit Mia. Eu! Încă nu-s moartă, să știi!

–Încă nu, am aprobat-o și am luat altă felie de salam.

M-a privit câteva secunde, apoi mi-a spus:

–Tiberiu, să știi că eu n-o să mă arunc de la etaj pentru tine.

Am tresărit și-am scăpat din mână felia de salam. M-am stăpânit ca să n-o cârpesc și i-am răspuns calm:

–Normal. Tu locuiești la casă.

–Trei zile! a șuierat ea înainte să dispară la servici.

Dacă mai avusesem chiar și cea mai mică îndoială, acum n-o mai aveam. Vechea Mia era aici, revenise subit la viață.

„Mă doare în cur de alea trei zile ale tale, mi-am spus liniștit. Dacă vreau, pot să plec chiar azi!”

Mi-am petrecut restul dimineții învățând-o pe Gabriela șah, apoi orologiul de pe hol a bătut de douăsprezece ori.

–Du-te și te îmbracă frumos, Gabriela! i-am spus fetiței. O să ieșim în oraș.

–Unde mergem azi? a ciripit ea ca o vrăbiuță. În parc?

–Mergem și-n parc, dacă vrei tu, i-am răspuns zâmbind, însă, pe la ora două, trebuie să ne-ntâlnim cu nenea Alfredo. Ne-a invitat la restaurant pe toți, dar maică-ta nu poate să vină.

Nu-i spusese Mie.

–Și o să-mi iei înghețată de vanilie? a întrebat Gabriela cu o față de înger șantajist. Îmi place de vanilie!

Am oftat. Fetița făcea foarte ușor amigdalită.

–Mă omoară maică-ta, dacă află, dar, fie, o să-ți iau și înghețată! Și, dacă tot veni vorba de mămica, te rog să nu mai faci ca data trecută când i-ai povestit că m-ai văzut stând de vorbă cu tanti aia blondă. Da, iepurașule? Știi, uneori un nene mai stă de vorbă cu o tanti, doar așa, ca s-o întrebe cât este ceasul.

–Dar tu ai ceasul tău! s-a mirat ea. Uite! Și a arătat spre ceasul de la mâna mea.

„Dumnezeule! mi-am spus ofticat. E prea isteată pentru șapte ani și jumătate! Trebuie să fiu atent.”

–Gabrielita, am spus eu pe un ton didactic, uite care-i treaba... ăăă... bărbații și femeile au voie să vorbească unii cu alții cât au chef, dar femeile bărbaților nu trebuie să știe despre femeile fără bărbați cu care vorbesc bărbații când nu sunt cu femeile lor! Ai înțeles?

–Nu, a răspuns ea privindu-mă cu mare mirare.

–Mda, e complicat, am recunoscut și eu oftând. O să înțelegi, dar mai târziu. Hai, gata! Dacă nu mergi și te îmbraci repede, plec singur și te las acasă!

Aiurea, cum s-o fi lăsat acasă singură? Eu și Gabriela aveam deja un trecut. Odată, fusese cât pe ce ca fetița să moară din pricina neatenției mele. N-aș mai fi lăsat-o singură nici mort!

În tramvai, Gabriela părea teribil de preocupată.

–Hai, spune ce te doare! am îndemnat-o părintește.

–Bine, a răspuns ea. Dacă tu ai ceasul tău la mână, de ce trebuie să întreb pe alții cât este ceasul?

„Hait! mi-am zis îngrozit. A rămas cu nelămuriri în căpușorul ei.”

Cine, păcatele mele, m-a pus să deschid gura? Asta-i ca o polițistă în miniatură! Când prinde un fir, trage de el până desfășoară toată papiota. Ai mare grijă, Tiberiu!”

Am tușit ca să-mi dreg vocea, apoi m-am gândit un pic și i-am zis cu blândețe:

–Gabriela, tu ești o fată foaaarte inteligentă, așa că, uite: îți mai explic încă o dată și, după aia, nu mai discutăm despre asta! Ăăă... uneori, un bărbat, chiar dacă are ceas la mână, preferă să întrebe o femeie cât este ceasul. E mai exactă ora pe care ți-o spune o femeie. E mai interesantă.

–De ce?

–Pentru că o tanti are ceasul total diferit. Nu se compară cu ceasul meu de mână. E drept că și ceasul de mână poate fi de folos... din când în când, dar normal și firesc este să te mai uiți și la ceasurile altora.

–De ce?

–Pentru că ceasul meu de pe mână poate să rămână în urmă sau poate să aibă probleme de funcționare. Nu ai de unde să știi, dacă nu verifici periodic, măcar o dată pe săptămână! Nu poți trăi singur, ca un pustnic, doar tu și ceasul tău de mână.

–De ce?

Femeia de vreo 30-35 de ani de pe scaunul din fața noastră a întors capul și a privit-o drăgăstos pe Gabriela, apoi i-a spus zâmbind:

–Se pare că tatăl tău știe foarte multe chestii despre ceasuri, frumușico. Apoi a ridicat ostentativ mâna stângă, și-a privit ceasul și m-a întrebat zâmbind: Doriți, poate, să știți cât este ceasul? Aveți nevoie?

–Nu neapărat, am bâiguit. Mulțumesc. Chiar nu-i nevoie.

–Sunteți sigur? a întrebat ea clipind des.

–Cre... cred că da, am bolborosit uitându-mă îngrijorat spre Gabriela și apoi am continuat cu o voce un pic răgușită: Știți... de obicei, mama fetiței îmi spune cât e ora exactă!

–Logic, a răspuns femeia arătându-și dinții frumoși și îngrijiți.

–Dar, am continuat eu oftând, trebuie să recunosc că ea are un ceas foarte mare, din ăla, de perete. Cu cadranul larg.

Tipa a surâs.

- Înțeleg. Ce părere aveți de acesta? și-a arătat ea încheietura. Vă place?

– Oh, superb! am exclamat dând din cap aprobativ. Pare tare micuț și drăgălaș. Ce mai încolo și-ncoace... O bijuterie de ceas!

–Și funcționează perfect, vă asigur, a murmurat ea.

–Sunt convins. Vă felicit sincer și, dacă tot veni vorba, să știți că nici ceasul meu nu-i de lepădat, credeți-mă.

Tipa s-a uitat atentă la mâna mea.

–Mda, pare un ceas interesant, a remarcat ea. Când l-ați reglat ultima oară după ceasul acela mare, de perete?

–Cred că acum vreo trei săptămâni, am răspuns privind în jos. Poate patru.

–Oh, așa mult?! s-a mirat femeia. Atunci e foarte probabil ca ceasul dumneavoastră să fi rămas în urmă. Nu credeți? Poate c-ar trebui să-l dați un pic înainte sau înapoi, a continuat ea cu o față amabilă.

– Adică... ăăă... ați vrea să mă ajutați dumneavoastră să-l reglez? am întrebat-o zăpăcit. Acum? Azi?

–Nu cred că se poate azi, mi-a explicat ea privind-o cu simpatie pe Gabriela, după care a adăugat: Poate în altă zi, cine știe...

–Perfect! am spus repede.

–Dar stau și mă întreb... oare merită? Aveți un ceas de calitate? De acord, la prima vedere, pare el masiv și solid, dar nu se știe niciodată.

–Mă rog, poate nu e chiar așa masiv, am răspuns simțind că roșesc. E un ceas mediu, are o mărime... potrivită și funcționează impecabil. Multe persoane m-au întrebat cât e ora și, până acum, nu s-a plâns nimeni.

– Ok, ok, a spus ea luminându-se la față. Pare o marcă destul de bună.

–Chiar este! Nu m-a lăsat niciodată la greu. Și, chiar în momentul acesta, discutând cu dumneavoastră, îmi dau seama că aveți mare dreptate: e un ceas foarte solid. Mai solid de atât nici că se poate! Mare păcat că nu pot să-l reglez chiar azi, cât mai repede. Precizia contează!

–Aveți perfectă dreptate! a spus șatena surâzând, apoi a tresărit și m-a anunțat un pic stânjenită: Eu trebuie să cobor la următoarea.

–Așa repede? Ăăă... păi... cum...

–Ei, lăsați, nu vă pierdeți speranța. Eu una circul destul de des cu tramvaiul de pe linia asta. Poate că o să ne potrivim ceasurile cu altă ocazie, cine știe... Orașul ăsta nu-i chiar așa de mare.

„Ba e mare, fir-ar să fie! mi-am zis intrând în panică. Parcă văd c-o să rămân cu limba ceasului nefixată.”

–Din câte știu eu, am bolborosit iute, se pare că cel mai exact ceas din oraș este cel din fața Universității. E un ceas mare de tot. Imposibil să-l ratați!

–Serios? a făcut ea distrată. A întins mâna și a ciufulit un pic părul Gabrielei. Sunteți sigur?

–Sută la sută! am confirmat eu. Dacă ați trece mâine, pe la ora cincisprezece, prin fața Universității, ați putea să vă convingeți că...

–Că ce?

–Că ora cincisprezece este... exact ora cincisprezece.

Tramvaiul a oprit în stație, șatena și-a luat poșeta din poală și ne-a privit pe amândoi cu o lumină jucăușă în ochi.

–Drăguț copil, a spus ea încântată. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc. La revedere! Apoi a coborât.

Doamne, avea un fund mortal!

* * *

Am coborât și noi trei stații mai încolo, chiar lângă parcul cu tobogane și leagăne pentru copii.

De multe ori, când luam fetița la plimbare, o duceam mai întâi la o înghețată și apoi o lăsam câte o oră sau două să se joace prin parc. Ea își vedea liniștită de lumea copilăriei ei, iar eu îmi vedeam de lumea copilăriei mele. În parc exista multă diversitate și în lumea mea era mare nevoie de așa ceva. Diversitatea era piatra de căpătâi.

Erau pe acolo și femei și fete de toate tipurile, toate formele și culorile. Și bone, și studente, și... tot ce poftai.

Fumam liniștit pe bancă și priveam în jur ca la expoziția anuală de cai de rasă care se ținea în fiecare octombrie la herghelia de la marginea orașului.

Era fain.

Așa cum fiecare ceas era diferit, fiecare încheietură era diferită.

Fiecare braț.

Fiecare... femeie!

Unele mai cambrate, altele mai deșălate, unele scunde, altele blonde, cu nasul în vânt, cu ochelari interesanți, cu părul făcut permanent, altele cu gene interesante sau cu sprâncene de curvă vopsite cu bidineaua, unele cu umerii albi și dezgoliți, altele cu umeri acoperiți și cu țâțe ferme care împungeau pâanza... fel de fel. Ce mai? O întreagă amestecătură.

Am oftat.

Cum să nu oftez? În scenariul lui Dumnezeu, eram un actor fără noroc și fără viitor. Jucam rolul tipului condamnat pe viață să fută mereu aceiași pizdă...

Largă.

Adâncă.

Descentrată.

Obosită.

Distrusă.

Era frustrant. Numai un actor nebun ar fi acceptat rolul ăla.

Ar fi trebuit să citesc mai atent scenariul înainte de a semna apăsând la rubrica „*Da, mă mut la tine!*”.

Ce naiba? Doar făcusem doi ani de Drept, nu?

Mi-am alungat supărat gândurile și-am întors privirea spre fetiță.

Era. Se juca fericită împreună cu alți copii.

„*Eh, ce-ți pasă ție? mi-am zis.*”

După plecarea Lisei de acum doi ani, eu îi preluasem atribuțiile. O duceam și o aduceam pe fetiță de la grădiniță. Apoi, mai târziu, de la școală.

Gabriela era acum în clasa a doua. Un mic îngerăș.

Ajunsesem să țin la ea ca la ochii din cap. Ea era motivul real pentru care n-o părăsisem încă pe Mia.

Când fusese micuță pusese stăpânire imediat pe mine.

–Vreau să-mi citească Tiberiu! îi striga maică-sii.

–Lasă-l în pace, Gabriela! Du-te și te joacă în camera ta.

Dar ți-ai găsit!

–Desenează-mi un iepuraș! Hai, desenează-mi! bătea Gabriela din picior.

–Hai că-ți desenez!

–Și un lup! Și o vacă! Și o prințesă! comanda ea fără drept de replică.

Draga de ea! Promitea să devină o femeie adevărată.

În atribuțiile mele au intrat rând pe rând și temele ei și desenatul și cititul poveștilor înainte de culcare. Gabriela nu mai voia să-i citească mă-sa. Eu citeam mult mai bine decât Mia, imitam mai bine lupul, balaurul și pe omul negru.

Acuma, serios: copiii te schimbă!

Fetița mă iubea. Eram răbdător cu ea când făceam temele împreună. Îi explicam, o încurajam. Apoi, după teme, obișnuiam să desenăm împreună fel și fel de porcării de animale ciudate. Aveam zeci de creioane colorate. Uneori foloseam coli de hârtie, alteori desenam direct pe pereții maică-sii. De ce nu? La ce altceva sunt buni pereții?

Îmi amintesc de prima noastră plimbare prin parc. Avea pe atunci vreo șase anișori. Cam așa.

Un singur moment i-am eliberat mâna și a fost suficient. A luat-o la fugă cu o direcție foarte precisă. Pentru ea.

A trecut strada pe roșu. S-au auzit scrâșnete, înjurături de mamă și un autobuz s-a oprit la o palmă de ea. Cât pe ce s-o facă zob. Mi s-au înmuiat picioarele și n-a lipsit mult să leșin acolo și să dau cu capul de bordură.

N-am leșinat, însă un an sau doi din viața mea s-au scurs din mine și au rămas acolo, în parc, pe bordura aia rece, pierduți pe vecie. Apoi mi-am revenit și înșfăcat-o pe nenorocită.

Din momentul în care am recuperat-o, nu i-am mai dat drumu' niciodată. Mâna mea s-a sudat de mânuța ei. Și pe bună dreptate! Dacă fetița ar fi pățit ceva, Mia m-ar fi răstignit cu capul în jos ca pe Sfântul Apostol Petru.

Din frica de a nu o mai pierde din mână, s-a născut... restul. Am ajuns să-mi pese cu adevărat de ea, apoi să-mi fie dragă și, după doi ani, era ca și copilul meu.

Așadar, frica poate naște și lucruri frumoase. Durabile.

Pentru mine, frica a fost începutul sentimentului de paternitate. Dacă fetița s-ar fi îmbolnăvit, aș fi stat de veghe nopțile, aș fi prins rădăcini lângă căpătâiul ei. De-ar fi avut nevoie de-un rinichi, i l-aș fi dat bucuros. Un ochi? Poftim, ia de-aici!

Descoperisem un nou fel de iubire. Era o iubire care mă speria. Era ciudată.

„Deci asta-i împlânzește pe bărbați? mi-am spus uluit. Aha! Asta le înmoaie inima: paternitatea! Asta-i face mai responsabili! Un bărbat care nu este și tată... rămâne imatur pe viață.”

–Dar când mergem la înghețată? m-a întrebat Gabriela roșie la față.

Mergem acum?

Am tresărit și m-am uitat speriat la ea. Era prăfuită, îmbujorată toată la față și avea fire de iarbă uscate prin păr.

–Nu mai primești niciun fel de înghețată! am zbierat. Uită-te la tine! Arăți ca o purcică!

Însă, o oră mai târziu, nenea Alfredo s-a uitat zâmbind la ea și i-a spus chelnerului:

–Și o înghețată mare pentru fetiță, vă rog!

–De vanilie! a ciripit Gabriela.

Mă uitam supărat la amicul meu. Cu siguranță, nu pe el avea să-l ucidă Mia, dacă fetița avea să facă roșu în gât.

Ca de obicei, prietenul meu era foarte bine îmbrăcat, foarte dezinvolt și părea să nu aibă probleme cu banii. Avocat, deh! Șacal.

Terminaserăm cu masa. Tocmai savuram o cafea italiană și-l analizam pe Alfredo. Era cam alb la față.

–Să nu te grăbești! i-a spus el Gabrielei. Altfel o să te doară gâtul și mama o să-l certe pe nenea Tiberiu, iar el o să mă certe pe mine.

–Ce mai zici, omule? l-am întrebat. Cum ți-e viața? Ce mai e nou pe holurile tribunalului?

Știam eu bine cum îi era viața. De când luase examenul de intrare în Barou, ne vedeam destul de rar. Era tot timpul ocupat, tot timpul pe fugă. Nu știu când mai avea timp să ajungă acasă. Ducea o viață de rahat.

–Ciao, Alfredo!

Am întors capul mirat. Vocea se auzise de undeva, din spatele meu, chiar de lângă intrare. Era un tip care tocmai pleca din restaurant și ne-a făcut semn din mână. Nu-l cunoșteam.

L-am „fotografiat” și nu mi-a plăcut nici cât negru sub unghie. Avea un barbișon îngrijit, dar vopsit. Privire uleioasă de pervers. Cerceluș în ureche. Inele multe - cam prea multe - și mai avea și-un nod la cravată atât de ciudat încât am pufnit în răs.

Papițoiul ăla pus la patru ace arăta ca o curvă masculină împăiată și așezată în vitrină. Alfredo a ridicat un deget și i-a făcut un semn prietenesc. Țăla a dat din cap și a dispărut pe ușă. Dus a fost. Ducă-se!

Am luat de pe masă drăcia pe care Alfredo o ținea tot timpul la îndemână. Era un telefon mobil mare cât o cărămidă. Începuseră să apară tot mai des prin oraș. Le vedeam cam peste tot, însă numai tipii cu bani și le permiteau.

Alfredo își permitea un telefon din ăla. Eu nu. Nici n-aveam nevoie.

–E greu ca naiba, am zis așezându-l la loc pe masă.

–Ai zis „naiba”! m-a admonestat Gabriela scoțându-și nasul din cupa cu înghețată.

„Fata asta are urechi de câine! mi-am zis supărat. E mai ceva ca un casetofon! Înregistrează absolut totul pe bandă și, după aceea, merge la mă-sa și derulează înainte și ‘napoi! Trebuie să fiu mai atent, altfel e jale!”

–Am zis, Gabriela, recunosc că am zis, dar te rog să nu-i spui lui mama.

–Îmi place tare mult înghețata asta! m-a anunțat ea ridicând lingurița în aer.

„Șantajistă mică și afurisită! mi-am zis privind-o îngrozit.”

–Mă bucur că-ți place, Gabriela! Mănâncă încetișor, te rog. Apoi m-am uitat la Alfredo, l-am privit batjocoritor și i-am spus zâmbind mios: Prietenul tău are un barbișon interesant. Și un cercel interesant. Dar nu prea știe să-și facă cum trebuie nodul la cravată. Poate c-ar trebui să-și găsească pe cineva ca să i-o înnoade mai bine.

Alfredo se juca cu rahatul acela de telefon-cărămidă.

–Nu prea înțeleg unde bați, mi-a răspuns el calm, aproape indiferent.

–Adică mă crezi prost? am mârâit. Și eu și tu știm că ai niște gusturi mai particulare, dar ce, mama dra...

M-am oprit brusc și m-am uitat lung la Gabriela. Fetița își mânca liniștită înghețata, dar pe mine nu mă păcălea. Puteam să jur că absoarbe toată conversația de la masă, ca un burete.

„Mi se pare mie sau înjur prea des? mi-am zis îngrozit. E un copil de față, Tiberiu, ce dracu-i cu tine? Controlează-te, băi, boule!”

Am oftat și am continuat pe un ton mai coborât:

–Voiam să spun... chiar cu ăla ți-ai găsit?

Alfredo n-a spus nimic, în schimb, a spus Gabriela:

–Ce înseamnă „*gusturi mai particulare*”?

Eu și Alfredo ne-am uitat țintă la ea, apoi l-am explicat:

–Ăăă... înseamnă că lui nenea Alfredo nu-i plac ceasurile, asta înseamnă!

–De ce?

–Pentru că el iubește pendulele.

–De ce?

–Întreabă-l mai bine pe el, am răspuns rânjind, iar Alfredo s-a făcut roșu la față ca racul scos din cuptor.

–Nu fă asta, a spus privindu-mă supărat. E un copil.

–Dar ce-am făcut? am jubilat eu. E doar o conversație despre ceasuri și pendule, ce mare chestie? Oricum, dacă nu-i spuneam eu, s-ar fi dus repede și ar fi întrebat-o pe ceasornicara de mă-sa. Poți să mă crezi, Alfredo: fata asta e ceva de speriat. Trebuie să porți scoci dublu peste gură în prezența ei.

Alfredo nu mi-a răspuns. A întors capul și i-a făcut semn chelnerului, iar ăla a venit cu nota de plată într-un pliculeț mic, cu firet auriu.

–Înghețata o plătesc eu! am spus repede. Doar înghețata.

–De ce? m-a întrebat Alfredo mirat. Eu v-am invitat, eu sunt gazda. Nu trebuie să plătești nimic.

–Insist! am mârâit întinzându-i chelnerului banii.

Afară, Alfredo s-a oprit lângă mașină. Era nou-nouță. Proaspăt spălată, uscată, frecată bine și, cum stătea acolo-n soare, arăta ca un bibelou negru.

–Vă conduc până acasă! Urcați.

–Nu-i nevoie, amice! am zis vesel. O să mergem pe jos. Copiii au nevoie de mișcare. Pa, Alfredo! Spune-i „pa” lui nenea Alfredo.

–Prietenie până la moarte, Tiberiu! a zâmbit el ridicând mâna.

Era salutul nostru, dar nu i-am mai răspuns. S-a suit în căcatul ăla de mașină și-a plecat.

* * *

Spre seară, Gabriela era cu mă-sa în bucătărie, iar eu îmi citeam ziarul așezat comod în fotoliul din sufragerie.

–Am fost și ne-am plimbaat, ciripea fetița. Am mâncat cu nenea Alfredo la restauraaant.

–Foarte frumos! i-a răspuns Mia printre zgomote de farfurii spălate.

–Lui nenea Alfredo îi plac pendulele. Știu sigur. Tiberiu mi-a spus.

„Pârâcioasă mică! am gândit aruncând nervos ziarul pe masă.”

–Aha, a spus Mia pe un ton neutru. Chiar așa a spus Tiberiu?

–Da, a încuviințat scorpia aia mică. Dar lui tanti din tramvai i-a spus altceva.

„Dumnezeule! mi-am zis gemând. Ce bandită! Of! De ce m-o fi mâncat în cur să intru-n vorbă cu femeia aia? De ce? De ce?”

– I-auzi! a chicotit Mia de dincolo. Și ce i-a spus lui tanti, puiuțul mamei?

–I-a spus să meargă mâine la ora cincisprezece la ceasul de la Universitate ca să vadă cât este ora.

Brațele mi-au căzut moi pe fotoliu.

„Gabriela, Gabriela! am gândit posomorît. Turnătoareo! Am terminat-o cu tine!”

Mia nu a mai zis absolut nimic, iar Gabriela s-a plictisit de ea. A venit în fugă din bucătărie și mi-a sărit direct în brațe. Fotoliul a gemut.

A ridicat spre mine fețișoara ei de îngerăș și mi-a șoptit:

–Auzi, Tiberiu, vreau să-ți spun ceva!

–Nu mai spune nimic, Gabriela. Crede-mă, ai spus deja totul.

–Nu asta! a dat ea din mână. Altceva! Este un băiat la școală care nu mă lasă în pace.

–Poftiiim? am întrebat eu privind-o cu toată seriozitatea.

–Da, a întărit ea dând din cap, nu mă lasă deloc în pace. Mă trage mereu de codițe. Mă doare. M-a lovit și cu palma în spate.

Privirea mi s-a înnegurat. Eu eram cel care-i împletea codițele în fiecare dimineață.

„Băiatul acela trebuie să moară! am gândit.”

Am simțit cum se trezeau în mine instincte ucigașe și-am început să tremur tot și să-mi imaginez cu lux de amănunte cam ce-o să-i fac puștiului.

Clocoteam, însă mi-am controlat vocea și am întrebat-o pe Gabriela foarte calm:

–Câți ani are dementul... băiatul acela? Câți ani are? E-n clasă cu tine?

–Păi, da! Ce înseamnă „*dement*”?

–Dement este... cineva rău care trage fetițele de codițe.

–Aha, a făcut ea gânditoare. Înseamnă că băiețelul acela este dement.

–Foarte dement! am confirmat eu dând din cap.

„Deci, război! mi-am zis cu privirea înnegurată. Tu ai vrut-o, dementule! Tu ai vrut-o, fiule! Nimeni nu are voie să se atingă de fetița mea! Mai ales de codițe!”

Am încleștat și descleștat pumnii de câteva ori. Am răsuflat adânc.

Am privit-o cu drag pe Gabriela și am mângâiat-o pe creștet, apoi am întrebat-o așa, pe un ton suav:

–Auzi, iepurașule, tu luni până la cât ai ore?

Notă din partea autorului:

Oameni buni!

Înainte de a pune mâna pe telefon și de a suna la 112, vreau să vă reamintesc că Tiberiu e om în toată firea și că, sigur, n-o să-i facă nimic puștiului. E om de treabă.

Bine?

Lăsați telefoanele... Vă rog, lăsați-le... Așa, mulțumesc.

Și dumneavoastră, doamna cu perucă mov, de pe ultimul rând. Sărut mâna, doamnă!
Mulțumesc!

Și domnul cu jachetă gri-petrol. Vă rog, luați mâna de pe telefon. Mulțumesc frumos!
Și domnișoara de lângă geam, vă rog frumos. Am zis „Vă rog”, da? Am zis sau n-am zis?

Alo... Mă auziți, domnișoară? Alooo! Am zis să pui, dracului, telefonul jos! Ești surdă? Cum adică „nu e telefon”, dacă eu aud de aici cum vibrează? Ia ridică-l!

Ups!

Scuze, domnișoară. Vă... vă rog să... Mii de scuze!

Așa... deci, reluăm: Tiberiu e om de treabă. Pâinea lui Dumnezeu!

Și n-o să-l dea pe dementul ăla mic cu capul de bordură și n-o să-i dezbată doi dinți din față.

Mergeți acasă, oameni buni! Totul e bine! Puștiul e-n siguranță!

Asta-i tot și am plecat!

Scuze încă o dată, domnișoară...

Vă las cu bine, dragilor!

[Mă duc repede pe Goodreads să văd ce mai e nou!](#)